

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ἐπὶ Δ. Ν. Βρατσάνου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 10.)

Ἦ! βεβαίως, ὅτι ἐκείνη πάσχει, κινδυνεύει ἀλλὰ καὶ ἐγώ; Ἐγὼ εἶμαι, ὡς τῆς θυέλλης τὸ νέφος, τὸ μέγα, τὸ βαρὺ, τὸ ὁποῖον ἐνῶ φαίνεται φοβερόν ἐν τῇ ἐμφανίσει του, ἐν ριπῇ διαλύεται, ἀφανίζεται; . . . εἶμαι ὡς ὁ μέγας αὐτὸς ὄγκος τῆς χιόνος, ἀναλυομένης εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς λεπτοτέρας πνοῆς. . . .

Ἐσταύρωσε τότε τὰς χεῖρας, ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ παρεδόθη εἰς ῥεμβασμούς.

Ἐν τούτοις ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ προσκόπτων ὁ ἵππος τοῦ ἱατροῦ, ἔφθασεν νώπιον τῆς μεγάλης θύρας τοῦ Βοτανικοῦ κήπου, χάρις εἰς τὸν πα-
ρακολουθοῦντα Κώστα, ὅστις συνεβοήθη πεζὸς καὶ κατεύθυνεν ἐπὶ τὸ ἀσφαλὲς τὰ διαδύματα τοῦ ἵππου, εἰς ὥραν καθ' ἣν πᾶν ἵχνος ὁδοῦ εἶχεν ἀφανισθῇ.

Δὲν περιγράφεται ἡ χρεὰ τῆς οἰκογενείας Κ. ὅταν ἠκού-
σθῃ, ὅτι ὁ ἱατρός ἐφθασεν.

Ὁ ἱατρός! ὁ ἱατρός! ἐφώναξεν ὁ Ἰωάννης ὁ ἱατρός, ἐπανελάμβανεν ἡ Μαρία, καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἐδάκρυζεν ἀπὸ χρεᾶν, καὶ ἐ-
ξίστατο εἰς τὸ γλυκὺ αἶσθημά της, πιστεύουσα, ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἱατροῦ, ἦτο ἀγγέλου παρουσία διὰ νὰ σώτῃ τὴν Ἀνθὴν της.

— Ἰατρέ μου, ἱατρέ μου! Τὴν Ἀνθὴ μου, σῶσε την.

— Ὁ ἱατρός ἀπέριψε τὰ πολλὰ του ἐκνωρόρικα καὶ θερμικὰ τὰς χεῖρας του εἰς τὴν τυρανίαν τῆς ἐστίης, ἤλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς ἀσθενούς, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε τὸ βλέμμα προσκλω-
μένον εἰς ὀπτασίαν εὐχαριν, διότι καὶ τὸ πρόσωπόν της προσμειδία ἀγγελικῶς.— πλὴν μὲν, ἐκίνησε τὴν χεῖρα διὰ νὰ καλέσῃ φαί-
νεται, ἀπέστρεψεν αἶφνης τὸ βλέμμα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἀγωνισα.

— Ὁ ἰατρὸς παρατήρησεν, ἐξέτασε τὸν σφιγμὸν, ἠκροάσθη καὶ ἡ ὀδυρόμενός του διεγνώσατο τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἔδραν αὐτῆς.

Ἐκάλεσε πλησίον του τότε τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Μαρίαν, διέταξε νὰ κρατοῦν ζωηρὰ τὴν ἀσθενῆ εἰς πᾶσαν τῆς κίνησιν, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τὴν φλεβοτομήσῃ.

Δὲν ἐδυσκολεύθη, διότι οὐδεμίαν εὗρεν ἀντίστασιν· ἀλλ' ἐνῶ συνέσφιγγε τὸν τελευταῖον κόμβον τοῦ χειροδέσμου, αἰφνης ἡ ἀσθενὴς ἔσυρε φωνὴν ἀπελπισίας καὶ ἐτεινάχθη νὰ καταπαδήσῃ τῆς κλίνης. Τὴν ἐκράτησαν καὶ εἰς δευτέραν φλεβοτομίαν καὶ τρίτην ἡ ἀσθενὴς κατεπραυνῆθη καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἔρεγγεν τὸν βαρὺν τοῦ ληθάργου ὕπνον ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ ἱατροῦ καὶ τὸν ἄγρυπνον καὶ διάπυρον ὀφθαλμὸν τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἀφοῦ ἠκολούθησε κατὰ πόδας τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν διέγνωτε καθαρὰν πνευμονίαν μετὰ φρενίτιδος, ὁ δὲ ὑπηρετὴς του ἐχρησίμευσε προμηθευτῆς τινῶν φαρμάκων, ἄφησε τότε τὴν ἀσθενῆ μετὰ τὰς ἀπαιτούμενας παραγγελίας εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν, βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπανελθεῖ οὐδεμίᾳ ἑξᾶψις μέχρι τῆς αὔριου εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν ὑποσχέθη εἰς τὴν γονυκλιτῶς παρακαλοῦσαν μητέρα, ὅτι θὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ ἀφείκτως, καὶ ἀνεχώρησε σπεύδων, καθότι ἡ ζοφερὰ τοῦ χειμῶνος ὥρα διεσκοτίζεν ἤδη τὸ φῶς τῆς συντόμου ἡμέρας, καὶ ὁ κίνδυνος τῆς διαβάσεως τῆς ὁδοῦ δὲν ἦτο μικρὸς, ὅτε ἡ χιὼν ἐκάλυπτεν αὐτήν.

Ὁ Γαβριὴλ ἀφοῦ ἐρέμβωκεν ἀφοῦ ἀνησύχησεν ἐπὶ πολὺ ἀναμένων τὸν ἰατρὸν, προσεκολλήθη εἰς τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου τὰς κρυστάλλωμένας, καὶ ἐκεῖ ἀναλύνων διὰ τῶν στεναγμῶν του τὴν ἐπικαθήμενον πάγον, ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἱατροῦ, τὸν ὁποῖον μόλις εἶδεν ἐμφανιζόμενον καὶ ἔδραμε νὰ προὔπαντήσῃ προσπαθὼν νὰ μαντεύσῃ εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὰς κινήσεις του τὸν βαθμὸν τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ἡ προσφιλὴς του Ἀνθῆ.— Τοῦ ἱατροῦ ὅμως τὸ ἦθος εἶχε τὴν ἐκφρασιν ζωηρὰν καὶ εὐχαριν ὡς πάντοτε, καὶ ἡ συναίσθησις, ὅτι προσέφερε βοήθειαν χρήσιμον εἰς τὸν ὁμοῖον του διέχυνεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸν ὕγρον ἐκείνον διαχρωματισμὸν, ὅστις εἰς βαθμὸν ἀνώτερον προσφέρει ἐν δάκρυ χαρᾶς, δάκρυ θαλερὸν, καρδίας εὐχαισθήτου καὶ συμπαθοῦς.

Εἶδε τὸν Γαβριὴλ δραμόντα εἰς προὔπαντήσιν του καὶ οἰκτερεῖ τὸν ἄνθρωπον ὡς ἔρμαιον τῶν παθῶν του καὶ ἐπεθύμησε, χάριν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιστήμην θεραπεύουσαν καὶ τὰ ψυχικὰ σάθη, ἔστω καὶ ἀτελέστερον τῆς ἀσκληπιᾶδος, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶχῃ τὴν πρόχειρον παρηγορίαν, ὅτι προστρέχων ἐκεῖ ἤλπιζεν, ὡς ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν.

— Ἰατρέ μου! ἐφώνησεν ὁ Γαβριὴλ λαμβάνων τοὺς πόδας αὐτοῦ — ζῇ;

— Ὑγιαίνει! ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς τείνων τὴν χειρὰ του πρὸς αὐτόν, ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, διότι ἡ καρδία του πλη-

ρωθείσα ζωῆς εἰς τὴν ἐνθαυντήριον τοῦ ἱατροῦ προφώνησιν, κατέδειξε πόσον βάρος εἶναι ἡ ζωὴ, ὅταν μᾶς κάμνῃ νὰ αἰσθανώμεθα ἀλληλοδιαδόχως τὰς συγκινήσεις αὐτῆς, διότι τοῦτο εἶναι ζωὴ.

Ὁ ἱατρὸς ἐθεώρει μετὰ θλίψεως τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καρδίαν εἰς τὰς παθήσεις τῆς, καὶ ἐν τούτοις εὗρισκεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς περιπάθεια εἶναι τὸ εὐγενέστερον κόσμημα ἀρρενωποῦ μετώπου. Ὁ μαρτυρικὸς στέφανος καθωραΐζει τοῦ βασανιζομένου τὴν αἱματοδόρεκτον μορφὴν, διότι ἡ ψυχὴ ἀγνίζεται εἰς τὰς παθήσεις τῆς.

Ὁ Γαβριὴλ κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ ἵστατο ἀτενίζων αὐτὸν μὲ πρόσωπον ὑψωμένον ἀπέναντι τοῦ βορρᾶ, ὅστις κυματίζων τοὺς βοστρύχους τῆς μελανῆς κόμης του ἐπαιπάλονεν αὐτοὺς διὰ λεπτῆς χιόνο, ὡς ἂν ἔλεγεν, ἐγώϊστὰ περιφρονῶ τῆς καρδίας σου τὴν θερμότητα, καὶ ῥίπτω κατὰ τοῦ ἀγερῶχου μετώπου σου τοῦ καιροῦ τὰ πάγη, εἰς τῶν ὁποίων τὸ βάρος θέλεις κύψει μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ θέλεις συντριβεῖ εἰς μίαν πνοὴν μου.

— Γαβριήλ ! εἴσελθε, ἐφώνησεν ὁ ἱατρός.

Ὁ Γαβριήλ ὑπήκουσε κύψας τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἤκουσε τὴν μυστυριώδη φωνὴν τοῦ παγετώδους βορρᾶ.

Ὁ ἱατρὸς πεζεύσας ἔλαβε τὸν Γαβριήλ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ εἰσελθόντες ἐπέκλεισε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφοῦ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ προετοιμάσῃ γεῦμα. — Ἡ πρώτη λέξις τοῦ ἱατροῦ πρὸς τὸν Γαβριήλ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ τὸν ἠτένισεν, ὑπῆρξε·

— Γαβριήλ εἶσαι ἐρωτευμένος ;

Ὁ Γαβριήλ ἐμειδίασε θλιβερά.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι ;

— Πρὸς τί ἡ ἀπόκρισις, ἀφοῦ τὸ βλέπεις.

— Τὸ βλέπω, ναί ! πλὴν, ὀλέθριον πάθος Γαβριήλ.

— Τὸ δοκιμάζω ἤδη καὶ ἐννοῶ, ὅτι εἶναι θηρίον μὲ πλειοτέρας παρὰ τὴν Αερναίαν Ὑδραν κεφαλᾶς, τὸ ὅποῖον ἡ πρέπει νὰ ἐξημερώσῃ τις, ἡ πρέπει νὰ καταβάλῃ οὐχὶ διὰ σιδήρου, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ κτυπῶν αὐτὸ εἰς τὴν ἔρημον φωλεάν του διὰ μολυβδοσφαιριδίου θερμοῦ, πεπυρακτωμένου εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τοῦ χάρου τὸ μαῦρον στόμα, καὶ ἔδειξε τὸ πυροδόλον του μετὰ πλήρους γαλήνης καὶ ἀποφάσεως ψυχρᾶς, ἥτις ἔκαμε τὸν ἱατρὸν νὰ ῥιγίσῃ.

— Γαβριήλ ἐφώνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του. Ἄστει-εῦσαι ;

— Διόλου ! ἀπεκρίθη, ἐνόςφω δὲν μάθω τοῦλάχιστον τοὺς ἰσχυροὺς λόγους, οἵτινες σὲ ἔκαμαν νὰ μοὶ ἐπιβάλῃς τὴν ποινὴν νὰ σὲ περιμένω· θέλω τεύχεσθαι εἰς τῆς ἀμφιβολίας τὰ πύραυνα, καταρῶμενος τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν, τὸν πταίστην αὐτὸν τῶν παθημάτων μας, ἥτις εἰς τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν τῆς δὲν ἔχει ὅρια, ἀλλὰ παραγνῶριζει τῆς ψυχῆς τὴν εὐγένειαν· καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἡ κλεῖς αὐτῆς, τὴν μολύνει παρεισφρῶσα μορμολύκια καὶ τέρατα, ἐκεῖ ὅπου μόνον ἀγγέλων μορφαὶ ἀγναί, καὶ σκιαὶ παρηγόριοι, ἄσπιλοι ἔπρεπε νὰ εἰσχωρῶσι.

— Γαβριήλ ! παραφέρεσαι νομίζω. Ἀμέσως θέλεις ἀκούσει, ἂν μοι ὑπόσχεσαι μετριοπάθειαν ἔως οὐ θελήσῃς νὰ σκεφθῇς ὠριμότερον. Παραφέρωμι, νομίζεις; καὶ πρὸν μειδιάμα ἐπρόδωσε τοὺς διαλογισμούς του.

— Πλὴν δὲν ἔχεις ἀνάγκην πιστεύω τῆς ὑποσχέσεώς μου, διότι βλέπεις τὴν ἀπλῆειάν μου· αὕτη εἶναι σημεῖον ἀλάνθαστον ἀποφάσεως ἐπισήμου πάντοτε, ὅταν ἡ καρδία πάσχη, καὶ ἡ κεφαλὴ δὲν κατισχύσῃ αὐτῆς. Ἐξ ἡμέραι, μετρῶνται ἕξ αἰῶνες· εἰς τὴν ζωὴν ἔραστου, ἀτυχοῦς μάλιστα, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ φύσις αὐτὴ ἀντιπολιτεύεται καὶ μύριοι λογισμοὶ τῆς ἀβεβαιότητος βασανίζουσιν.

— Ὀλίγην ὑπομονὴν μόνον καὶ ἴσως εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— ᾧ ! Εἶμαι βέβαια, διότι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ ἔραστής· πλὴν ὅταν δὲν ἀνταποκρίνωνται εἰς τὸ αἶσθημά του, διότι ἄλλος βεβαίως προέλαβεν, ὦ ! τότε δυστυχὴς ὁ ἄνθρωπος, δυστυχὴς ! ὁ Γαβριήλ εἶπε, καὶ φλόξ ὀλόπυρος ἐξῆλθεν εἰς ἓνα του στεναγμόν.

— Ἀλλὰ καὶ πάλιν τρίς εὐτυχὴς ὁ Γαβριήλ, ὅταν ὁ ἱατρὸς ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

— Ὅταν ; . . . ὑπέλαβεν ὁ Γαβριήλ.

— Ὅταν ἡ Ἀνθὴ τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης, καὶ αἰτία τῆς παραφόρου ἀσθενείας τῆς εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρως ;

— Ὁ Γαβριήλ ἔμεινεν ἐκπληκτος, διότι κάθε ἄλλο περιέμενε ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἱατροῦ ν' ἀκούσῃ, ὅτι ἀγαπᾷται παρ' ἑνὸς ἀγγέλου εἰς τὸν ὁποῖον παρέδιδε καὶ ψυχὴν καὶ σώμα.

Τί εἶναι ὁ ἔραστής ! ἐνῷ πρὸ ὀλίγου μύριοι λογισμοὶ ἀπελπισίας, ζηλοτυπίας, πάθους ἐν γένει, κατέτρωγον τὴν καρδίαν του καὶ ἐδυσπίσται μέχρις ἑαυτοῦ, ἥδη εἰς μίαν λέξιν τοῦ ἱατροῦ κολακεύεται, ὁ ἐγωῖστής, καὶ ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ μισῇ, ἐπιφωνῶν.

— Ἰατρέ μου ! εὐχαριστῶ, πόθεν τὸ ἡξεύρεις; ᾧ ! ἃς ἤκουα ἀπὸ τοῦ στόματός της. « Σὲ ἀγαπῶ » καὶ πάραυτα ἀπέθνησκα εὐχαριστημένος.

Ὁ ἱατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀτενίζων τὸν Γαβριήλ.

— Ταλαίπωρε νέε, εἶπε, ὅταν τὸ ἀκούης παρ' ἐμοῦ, εἶναι ὡς νὰ τὸ ἤκουσας παρ' ἐκείνης, διότι « ἀγαπῶ » ἔλεγε καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὸ ἐρύθυμά τις πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀγαπῶ τὸν Γαβριήλ ! καὶ δι' αὐτὸν μαρτυρεῖ ἐν τῇ παραφορᾷ της καὶ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς τὸν ἀγγελόν της πρέδωκεν ἥδη τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, καὶ δι' αὐτὸν ἐφαρμόζεται ὁ ἀποτρόπαιος νόμος τοῦ ἔρωτος ὁ λέγων « *Λαμβάνει τὴν ζωὴν μου, ἔχω δικαίωμα ἐπὶ τῆς ιδιότηός σου.* »

— Λοιπὸν κινδυνεύει ; τρέξε, τί μένεις Ἰατρέ ! Ἄς ἤμην πλησίον της, ἃς τὴν ἔβλεπα, . . ᾧ ! ποῖα εὐδαιμονία, ἂν ἡ φεύγουσα πνοή της ἤνοῦτο μετ' ἐκείνης μου τὰς ἀγωνίας, νὰ μάθῃ, ὅτι τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ! . . ᾧ ! τῆς καρδίας μου ὁ πόνος, ἱατρέ, εἶναι πόνος γλυκὺς, νερκόνει. . . . ἰδὲ θαμβόνοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου Ὁ Γαβριήλ ἔστη-

ρήχθη, καὶ στεναγμὸς ἐκ βαθέων ὤθησεν ἐν δάκρυ ἀνδρικόν, δάκρυ πικρὸν τῆς καρδίας, ὅσῳ καὶ ἂν φαίνεται ὁ παράγων αὐτὸ πόνος γλυκὺς, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐφάνη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ ἐξητμίσθη ἐκεῖ.

Ὁ ἰατρὸς παρρητητής, τὸ εἶδε, καὶ κατενόησε τὸ βρῦ ἄλλος, ἡγέρθη καὶ ἔλαβε θέσιν ὑπερέχουσαν τοῦ Γαβριήλ, καὶ τὸ ἦθος του εἰχέ τι ἐπίσημον, ὅταν εἶπε,

— Γαβριήλ! ἄκουσε.

— Ὁ Γαβριήλ τὸν ἠτένισε μὲ χροιάν ἡλλοιωμένην.

Οἱ πρῶτοι παλμοὶ τῆς νεκρᾶς καρδίας σου εἶναι πηλμοὶ εὐγενεῖς, εἶναι ἀθῶοι, παλμοὶ ἱεροὶ, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἔχη αὐτοὺς παρήγορον ἀπασχόλημα εἰς τὰς ὥρας ἐκείνας τῆς μεγάλης ἀνίας, ἥτις φέρει πρὸς τὴν ἀπελπισίαν· αὐτοὶ δεικνύουν τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς, αὐτοὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πλάσεως, δι' αὐτῶν ὑπάρχομεν, δι' αὐτῶν διωρόμεν τὸν μέγαν ἐκείνον παλμόν, ὅστις εἶπε καὶ ἐγένετο, καὶ ἔκτοτε παλμὸς εἶναι ὁ κόσμος.

Τοὺς παλμούς σου λοιπὸν αὐτοὺς, οἵτινες εἶναι τόσον ἱεροὶ, διότι περικλείουν ἕνα κόσμον, σεβάσθητι, φανοῦ πλειότερον ἀνὴρ καὶ μὴ ἀπελπισία καὶ ἐπιφωνήματα παιδαριώδη.

Ὁ Γαβριήλ ἡγέρθη δι' ὅλου τοῦ ἀναστήματός του καὶ ἐτέθη ἀπέναντι τοῦ ἱατροῦ.

— Ἰατρὲ, εἶπε μετ' ἐμφάσεως, τῷ ὄντι παιδαριώδες εἶναι καὶ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τις μὲ ἕνα παλμόν, κόσμον ὅστις περικλείεται εἰς ἕνα παλμόν, εἶναι ἀνάγκη νὰ μένῃ διὰ νὰ αἰσθάνηται καθ' ἑκάστην τοὺς παλμούς, ὅσους αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐγώ, καὶ νὰ ζῇ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι εἶναι ἀνὴρ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν ἐκείνην, θέλησιν, ἥτις πολλάκις τὸν ἀπεθέωσεν.

Ἀλλὰ νὰ τὴν ἰδῶ . . . ὦ! νὰ τὴν ἰδῶ ἱατρὲ μου, ἄπαξ· νὰ μάθῃ τέλος πάντων καὶ ἐκείνη, ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωὴ ἀρχίζει δι' ἐμέ, ἀφ' οὗτου τὴν ἐγνώρισα, διότι ἔκτοτε μετρῶνται αἱ συγκινήσεις μου, καὶ θέλει λήξῃ, ὅταν παύσω νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὑπαρξίν της . . .

Νὰ τὴν ἰδῶ λοιπόν! νὰ τὴν ἰδῶ!

— Ζητεῖς τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα.

— Πῶς;

— Ἐὰν θελήσῃς νὰ περιστείλῃς τὰς ὁρμάς σου, αὐριον ἐπανέρχεται εἰς τὴν κοινωνίαν συμπαθεστέρα, ὥς ἡ μετὰ πολυήμερον τρικυμίαν γαλήνη, καὶ οὐδόλως δύσκολον, μία συνάντησις νὰ συμπληρώσῃ, ὅτι χίλια ἀπελπισία καὶ μυριάδες παλμοὶ δὲν ἤθελον κατορθώσῃ, ἀφοῦ μάλιστα ἔμαθες, ὅτι δὲν εἶναι ξένη τῶν ἐντυπώσεών σου — τότε . . .

— Ὡ! Τότε . . . τότε! ἄφατος δι' ἐμέ ἡ εὐδαιμονία, διότι δὲν ἡσθάνθην αὐτὸ τὸ, τότε, μόνον τὸ μέχρι τοῦδε ἐδοκίμασα, καὶ εἶδα ὅτι πικρὰ ἡ ζωὴ ἅμα τὴν αἰσθανθῆ τις· ἀλλ' εἶναι ζωὴ, πάντοτε, ἡ βασανισμένη αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ.

— Ἀκουσον τὴν συμβουλήν μου, καὶ μὴ ριψοκινδύνευσ ἀσκόπως, ἄλλως δὲν ἐννοῶ καὶ διατί νὰ ῥίπτεσαι μανιώδης ἐν μέσῳ τῶν χιόνων

‘Ο Γαβριήλ ἐμειδίασε κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Διότι δὲν ἤρασθης ποτέ.

— Ἰσως δι’ αὐτό . . . ὑπέλαβεν ὁ ἱατρός, καὶ τὸ μέτωπόν του ἐπεσχίασε μικρά τις ῥυτίς, ἡ δὲ ἀναπνοή του ἐγένετο ταχύτερα. Οὐχ’ ἤττον ὅμως ἡ συμβουλή μου εἶναι νὰ ἀναμένῃς ὁδηγούμενος ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ προίσματος τῆς φαντασίας, ἥτις ἐνῷ μεγαλύνει τὰ ἀντικείμενα, ἀφίνει καὶ τὸ ἐμβαδὸν αὐτῶν. Ἀπελθε ἡσύχασε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς ἐκτάκτους, ἀναυπαύθητι εἰς τὸ δωμάτιόν σου, εἰς τοὺς ἀγαθοὺς κόλπους τῶν γονέων σου καὶ ἀναμένων τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐδίου οὐρανοῦ, καταπραΰνον καὶ τὴν θύελλαν τῆς καρδίας σου, ἐκ τῆς ὁποίας εἰς μόνος κλῶνος ἂν συντριβῇ, καταπίπτει ὁλόκληρος ὁ Γαβριήλ, καὶ τότε οἱ ταλαίπωροι γονεῖς σου;

— Ὡ! οἱ γονεῖς μου, ἐπανελάβεν ὁ Γαβριήλ.

Καὶ ἡ Ἀνθὴ προσέθηκε, μετὰ δισταγμοῦ· τίς οἶδεν ἂν δύναται νὰ ἐπιζήσῃ, καὶ ἐνητένισε τὸν Γαβριήλ.

— Ἰατρέ μου, ὑπακούω καὶ οἱ δύο μοὶ εἶναι προσφιλεῖς· διὰ τοῦ ἐνὸς ἔλαβον, καὶ διὰ τοῦ ἄλλου ἡσθάνθην τὴν ὑπαρξίν· ὑπακούω, πλὴν ἐκείνη πάσχει, πάσχει !

— Σοὶ ἐγγυῶμαι ! νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψω οὔτε στιγμὴν, ἐὰν μοὶ ὑποσχεθῇς, ὅτι θέλεις ἐκπληρώσει κατὰ γράμμα τὴν συμβουλήν μου, μένων πρὸς σοὶ καθεκάστην θέλω σοὶ μὴνύει τὰ κατ’ αὐτὴν ἐνόσῳ διαρκεῖ ὁ χειμὼν.

— Ὁ Γαβριήλ ἡσπάσθη τὸν ἱατρὸν, καὶ χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὸ γεῦμα, ἐνῷ ἄσιτος ἦτο ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ὁδὸν βαίνων πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἐνῷ ἡ ἡμέρα ἐσκοτίζετο ἤδη καὶ μόνον τὸ λευκὸν, τῆς χιόνος ἀπαύγασμα ἐδίδε τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διαχύνει ἡ σελήνη, ὅταν ἐν αἰθρίᾳ πνέῃ νότος.

Ὁ ἱατρός κατεκάθησε βρεμὸς καὶ ἡ μελαγχολία ἐχρωμάτησε τὸ πρῶτον πρὸς τὰ ὀπίσω μέτωπόν του ὡς ἀρχαῖον φύλλον περγαμηνῆς, ἐφ’ οὗ ἀνεγίνωσκες—καὶ ὁ ἱατρός ἀσθενεῖ

(ἀκολουθεῖ)